

fremgangsmåte er kvalitativ og klassifiserende. Han søker å avdekke hvilke typer av ting som finnes, og hvilke egenskaper (kvaliteter gitt oss gjennom syn, hørsel, lukt, smak, berøring) de har.

Å forstå naturen ved å avdekke årsaker

Naturen består ifølge Aristoteles av ting. (Se spesielt hans *Metafysikk*, 8, 1041b35-1045b24 og *Fysikk*, 2, 192b9-200b7 og 3, 200b12-208a25 Disse og andre verk nevnt nedenfor er alle å finne i engelsk oversettelse i *Complete Works* (Aristoteles, 1912–1954)) Et hovedskille i naturen finner vi mellom levende ting og ikke-levende ting. Planter, dyr og mennesker, som alle som enkeltting betraktet er organismer, er levende ting og utgjør i fellesskap den levende delen av naturen. Steiner, fjellkjeder, stjerner, hav med mer, tilhører den ikke-levende delen av naturen. Det gjør også de tingene som vi lager, som senger og hus, båter og templer. Disse siste kaller Aristoteles kunstige ting, i motsetning til de første, som finnes i naturen uavhengig av oss og som kalles naturlige ting. Kunstige ting må lages av oss, men naturlige ting oppstår uten vår innvirkning.

De levende tingene er **organismer** (se spesielt hans *Om sjelen*, 402a1-435b26). For Aristoteles vil det si at de består av mange deler som virker sammen, og der delene må forklares i lys av funksjonen de har i helheten. Delene er organer som virker sammen i organismen på en måte som opprettholder organismens liv. Om organene skulle skilles fra organismen som de er en del av, er de ikke lenger levende. En nyre, for eksempel, fungerer ikke som en nyre utenfor dyrekroppen, men råtner og dør. Nyren fungerer kun i en levende organisme og har sin funksjon knyttet til organismens livsprosesser

og overlevelse. Den er et organ i en organisme, slik hjerte, hjerne, milt, lunger, lever etc. også er.

Levende ting har ifølge Aristoteles i seg en kilde til bevegelse. Men dette mener han at katter og mennesker, for eksempel, i kraft av seg selv kan bevege seg rundt omkring i omgivelsene sine. Ikke-levende ting, som steiner eller nyrer nylig tatt ut av et slaktet dyr, må utsettes for en ytre påvirkning for å bevege seg. Steinen ligger der på stien i ro helt du sparker den, nyren ligger på bordet helt til du pakker den inn og legger den på fryserommet. Selv om levende ting er selvbevegende, så utsettes også disse for ytre påvirkninger som kan bevege dem. Et menneske kan for eksempel bli truffet av en ball og falle. Generelt gjelder det at ting påvirker hverandre, og er årsak til forandringer i andre ting. For å forklare bevegelsene i ting og mellom ting kan vi derfor, ifølge Aristoteles, som regel ikke konsentrere oss om én ting alene.

Hva er så en ting nærmere bestemt? Av eksemplene gitt forstår vi at hva Aristoteles mener med ting, overlapper med det vi i dagligspråket vårt kaller ting. Men hva vil det si å være en ting? For Aristoteles er tingen det som har selvstendig eksistens, det som ikke er avhengig av noe annet for å eksistere. Dette kaller han **substans**. Tingene er selvstendig eksisterende substanser. Aristoteles behandler videre spørsmålet teoretisk ved å innføre et skille mellom form og stoff. Enhver substans eller ting oppfattes så som en enhet av form og stoff. Formen uttrykker hva slags type ting det dreier seg om. Stoffet uttrykker tingens individualitet, det som gjør at tingen er akkurat denne tingen og ikke en annen ting av samme type. Vi kan som eksempel på ting ta kattene Salt og Pepper. De to deler samme form